

de Paagjældendes Formening nødvendiggjør en Jurisdictionforandring. Den samme ærede Taler har dertil føjet et Spørgsmaal, som han ønskede besvaret af mig, nemlig om Maaden, hvorpaa Politimyndigheden kunde udøves i den omhandlede Rjebstad; naar der ikke var nogen Politieembedsmand tilstede der. Jeg troer, at den ærede Landsthingsmand vil erkjende, at dette Spørgsmaal kommer saa stærkt til at bevæge sig paa et Gebeet, der vedrører de reent locale Forhold, kommer saa stærkt til at vedrøre den Stilling, som den vedkommende Politimester, der ikke er bosat i Allinge, kommer til at indtage for at kunne vaage over, at alle de Forordninger, der kunne stilles til Politiet, blive fyldestgjorte, at det ikke vil være gjørligt for en Justitsminister at udtale sig om dette Spørgsmaal paa en saadan Maade, at det kunde komme til at indeholde den Beroligelse, som den ærede Landsthingsmand ønskede at erholde gennem en saadan Udtalelse. Ogsaa med Hensyn til dette Spørgsmaal vil jeg henstille til den ærede Landsthingsmand, om det ikke maatte være rigtigt, ogsaa at gjøre denne Sag til Gjenstand for et Andragende til Justitsministeriet.

Frolund: Jeg vil blot tillade mig et Par korte Bemærkninger. Den første angaaer en Udtalelse fra den høitærede Justitsminister, der lød saaledes, at han vilde ikke handle om dette Lovforslag som en Rjebmand. Naar disse Ord tages bogstaveligt eller efter deres Ordlyd, forståes Sagen af sig selv, thi han er jo ikke Rjebmand; men dersom deri skal ligge, at han ikke vil handle, det vil sige, ikke forhandle med Rigsdagen om Loven, saa troer jeg, at han har udtalt sig paa en Maade, som han ikke burde, thi det ligger i Sagens Natur, at naar den ærede Justitsminister vil tænke paa at kunne sætte sit Lovforslag igjennem, bliver han nødt til at slaa Noget af sine Forordninger, naar de ere stillede saa høit, at man ikke vil gaå ind paa dem, og saa maa han altsaa forhandle med Rigsdagen. Om han virkelig iforveien skulde have fattet den Besslutning, at han vilde have Loven netop saaledes, som Udkastet til den er bleven forelagt Rigsdagen, skal jeg ikke kunne sige, men saa

forekommer det mig at have været en noget ubestindig Besslutning (Justitsministeren: Maa jeg bede om Ordet!). At den første Udtalelse, som faldt her om denne Lov, maatte være Justitsministeren meget behagelig, har jeg aldrig næret Tvivl om, at man jo kunde vente. Hvad mig angaaer, da beklager jeg, at et Forbehold, der ifjor blev taget ved Finantsloven, gif ud. Jeg troer, at vi nu vilde komme til at opleve, hvad der da blev forudsat fra forskjellige Sider, at saa fl. vi uanset nogen ny Rønningeslov, men Embedsmændene vilde blive siddende paa de Rønninger, de hidtil havde havt. At udtale mig videre om Sagen, finder jeg ingen Opfordring til, da jeg ikke kan sige noget Nytt, ligesaa lidt som den første Taler sagde noget Nytt; thi Sagen har været saa udførligt behandlet paa andre Steder, at jeg troer, at man trostigt kan stemme efter det Skøn, man har dannet sig efter de Forhandlinger, der foreligger.

Justitsministeren: Jeg begriber ikke, hvorledes den ærede Landsthingsmand, der nu talte, kan være kommen til at troe, at der i de af ham udhævede Ytringer af mig skulde ligge nogen Antydning i den Retning, han betegne. Det er ganske naturligt, at jeg kom til at bruge de Ord, jeg brugte, fordi der under Discussionen var faldet Ytringer, som ledede hen til en saadan Tanke, og det er ogsaa en Sætning, som ganske vist forholder sig rigtig, at Ministeren ikke møder her som en Rjebmand for at indlade sig paa nogen Afprutning, men som den, der foreslaaer den Maade, hvorpaa Statsjensestens Tærv bedst kan varetages. Man behøver ikke at gjøre mig opmærksom paa, at der maa finde en Forhandling Steb med Rigsdagen; der kan ganske vist Ingen være mere gennemtrængt af Overbeviisningen om Nødvendigheden heraf end jeg.

Frolund: Jeg vil gjøre den korte Bemærkning til den ærede Justitsministers Udtalelse, at jeg troer, vi have mange Exempler paa, at en Minister har været nødt til at lade sig afprutte.